

HỒI 53

Mới Gặp Như Quen

Từ Tử Lăng toàn lực bồn hành, nhắm thẳng hướng khu rừng mà Khấu Trọng đã lưu lại tiêu ký chỉ thị. Sau khi rời khỏi Trầm Lạc Nhạn, gã liền gạt bỏ hết mọi chuyện liên quan đến nàng ra khỏi đầu óc.

Tuy gã đã từng gặp qua không ít mỹ nữ, nhưng sự thực là cho đến tận lúc này, vẫn chưa có người nào có thể chiếm được vị trí trong trái tim gã. Từ khi luyện được thần công trong Trường Sinh Quyết, tâm thần của gã hoàn toàn tập trung vào tu luyện võ đạo, đó không phải vì danh hay vì lợi, mà chỉ là một nhu cầu của con người, muốn không ngừng đột phá để vượt qua bản thân mình.

Mỗi tối khi lên giường đi ngủ, gã liền tiến nhập vào cảnh giới ngưng thần luyện khí, ngã vật lưỡng vong. Khi tỉnh lại, thì thoảng cũng có nhớ đến Đơn Uyển Tinh, Vân Ngọc Chân hay Trầm Lạc Nhạn, nhưng trong lòng chỉ cảm thấy chán nản chứ không hề có cảm giác nhớ nhung. Chỉ có tu hành võ đạo gã mới cảm thấy được thỏa mãn, tất cả đều tự túc tự cấp, không có nhu cầu gì khác.

Nhưng dã tâm của Khấu Trọng lại lớn hơn gã rất nhiều, điều này khiến cho gã có cảm giác khoảng cách của gã với Khấu Trọng ngày một xa dần, đương nhiên về phương diện cảm tình, hai gã vẫn là hảo huynh đệ, hảo bằng hữu.

Chính vào lúc này, phía trước về tên tả vang lên tiếng bước chân. Đó là tiếng vó ngựa hất vào những đồng tuyết. Từ Tử Lăng cả kinh, đồng thời cũng cảm thấy kỳ quái. Tại sao tiếng vó ngựa đột nhiên vang lên như vậy? Chỉ có duy nhất một cách giải thích mà thôi. Đó là đối phương đã ẩn nấp ở đó từ trước, đến bây giờ mới hiện thân. Nghe tiếng vó ngựa thì nhân số đối phương ít nhất cũng phải ba chục kỵ mã. Thêm nữa, trước khi có tiếng chân ngựa, gã hoàn toàn không hề nghe thấy tiếng ngựa hí, từ đây có thể thấy toàn bộ đều là chiến mã đã được huấn luyện cẩn thận.

Gã nhanh chóng bỏ ý nghĩ đối phương là quân Ngõa Cương, bởi vì Từ Thế Tích căn bản không có thời gian bố trí như vậy. Có phải là người liên quan đến Độc Cô Bá?

Tiếng vó ngựa bất đồ dừng lại, cũng đột ngột như lúc nó xuất hiện vậy. Từ Tử Lăng bất chợt nảy sinh một cảm giác khó dò với mã đội thần bí này, gã vội dồn chân khí lưu chuyển đến mức cực hạn, tiến về phía khu rừng rậm.

Thanh âm Khấu Trọng vang lên: "Nhanh lên! Có người đến đó!".

Từ Tử Lăng biết Khấu Trọng và Tổ Tổ vẫn còn an toàn, trong lòng cũng yên tâm đôi phần, tiếp tục bước về phía tiếng động phát ra. Khấu Trọng cũng Tổ Tổ nhảy xuống từ một cành cây lớn, đi song song bên cạnh gã nói: "Chúng ta thử so tài với bọn chúng xem ai hơn ai?".

Từ Tử Lăng cảm thấy nhẹ nhõm cả người. Nền biết rằng trong khu rừng rậm rộng cả trăm dặm này, dù có kiện mã cũng không thể nào đi nhanh được. Nói về khinh công cước lực, có thể đuổi kịp bọn gã trong khoảng cách ngắn thì trên giang hồ cũng không thiếu gì người, nhưng trừ phi là hạng cao thủ như Đỗ Phục Uy, ai có thể luyện được nội tức liền miền bất tuyệt, không bị thoát lực như hai gã chứ?

Hai gã nói với nhau vài câu, rồi không nói chuyện nữa, chuyển từ ngoại hô hấp sang nội hô hấp, dồn toàn bộ tinh thần tập trung vào hai chân, luân tả luân hữu, lướt đi như hai ánh sao băng trong khu rừng tối, trong đầu chỉ tâm niệm chạy được càng xa càng tốt.

Tổ Tổ nằm trên lưng Khấu Trọng, cảm thấy vô cùng an toàn và ấm áp, thật không ngờ họ chỉ là những kẻ bình thủy tương phùng, giờ đây lại trở thành tử đệ thân thiết hơn cả ruột thịt. Chuyện gì bọn gã cũng đặt nặng lên hàng đầu, vô luận là tình thế ác liệt thế nào, cũng không hề do dự, càng không chịu cúi đầu hay thoái lui. Hiện giờ nàng lại cùng hai gã chia sẻ hoạn nạn, sự cảm động trong lòng, thiết tưởng không cần nói cũng biết. Bọn họ chạy cả đêm, đến tận khi trời sáng mới vượt qua được khu rừng, mưa tuyết cũng đã ngưng, cả trời đất tràn ngập một màu trắng thuần khiết. Đối diện với cánh đồng vắng lặng trắng tinh này, ba người bất chợt nổi lên cảm giác thất lạc, không biết nên đi về phương nào.

Nội tức của hai gã tuy vẫn rất dồi dào, song tứ chi đều do huyết nhục tạo thành nên đã mệt mỏi rồi, liền chạy đến một ngọn đồi mọc đầy cây sam nghỉ ngơi. Khấu Trọng cười ha hả nói: "Cuối cùng cũng thoát được!".

Tổ Tổ mỉm cười hỏi: "Không biết những người tối qua là ai vậy?".

Từ Tử Lăng nói: "Mặc kệ chúng là thần thánh phương nào, đều không phải là người tốt đâu. Rất có thể là thủ hạ của tên Độc Cô Bá đó".

Khấu Trọng và Tổ Tổ ngạc nhiên nhìn gã. Sau khi nghe Từ Tử Lăng kể lại chuyện tối qua, Khấu Trọng mới chau mày nói: “Nếu không phải tên tiểu tử đó háo sắc, nói không chừng chúng ta đã gặp phải tai ương rồi. Thật không ngờ Độc Cô phiệt lại có người lợi hại đến vậy, ta còn tưởng bọn chúng kẻ nào cũng bất lực như tên Độc Cô Sách đó nữa chứ”.

Từ Tử Lăng nói: “Nếu không có chút bản lĩnh, Độc Cô phiệt làm sao có thể tề danh giang hồ cùng tam phiệt còn lại chứ? Được rồi! Nói đi! Bây giờ chúng ta nên đến Lạc Dương hay trở về Dương Châu?”.

Tổ Tổ cúi đầu kiên quyết nói: “Hãy về Dương Châu đi!”.

Khấu Trọng đưa mắt nhìn Từ Tử Lăng đoạn thấp giọng nói với Tổ Tổ: “Mục đích chúng ta tới Đông Đô chỉ là thử xem vận khí với Hòa Thị Bích thế nào thôi, chưa chắc đã gặp được Lý đại ca đâu!”.

Tổ Tổ lắc đầu nói: “Vậy hai đệ hãy đi một mình đi!”

Từ Tử Lăng đành lên tiếng ủng hộ nàng: “Bọn đệ đương nhiên nghe lời Tổ tỷ rồi!”.

Nói xong lại quay sang trách Khấu Trọng: “Có gì quan trọng hơn việc báo thù Vũ Văn Hóa Cập chứ? Đêm dài lắm mộng, nếu để lỡ thời cơ, người có gánh vác được không?”.

Khấu Trọng đành đầu hàng: “Là ta không đúng! Hà... nhưng mà rốt cuộc đi hướng nào mới về được Dương Châu đây?”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: “Không phải người đã tính toán phương hướng trước rồi mới đi hay sao? Làm sao có thể hồ đồ như vậy được, còn nói là tinh thông sơn xuyên địa lý nữa?”.

Tổ Tổ nói: “Đừng cãi nhau nữa! Từ đây đi về phía Đông Bắc, sớm muộn gì cũng đến được kênh Thông Tế, lúc đó chỉ cần ngồi thuyền Nam hạ, đi qua Tuấn Nghĩa, Trần Lưu, Ung Khâu, Tương Ấp, Tống Thành, Vĩnh Thành, Hạ Khâu là có thể đến được Dư Đài, sau đó đi về phía Đông là có thể đến được San Cầu, rồi Nam hạ là đến Giang Đô (Dương Châu), chỉ đơn giản vậy thôi”.

Khấu Trọng đỏ mặt nói: “Thì ra Tổ tỷ mới là người lợi hại nhất”.

Tổ Tổ bật cười hích hích nói: “Tỷ tỷ đâu có lợi hại như vậy, chỉ là do lần trước đã cùng tiểu thư nam hành mà thôi”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: “Sao tự nhiên Tổ tỷ lại trở nên lòng hoa nở rộ như vậy?”.

Hai má Tổ Tổ ửng hồng: “Đừng nói bừa bãi! Ta có gì mà phải vui mừng chứ?”.

Cả hai gã đều nghi hoặc khó hiểu.

Khấu Trọng xoa bụng đứng dậy nói: “Trước tiên phải tìm một thôn trấn nào đó chữa cái bệnh đói này của ta đã, đây mới là thượng sách”.

Từ Tử Lăng đỡ Tố Tố dậy, hân hoan nói: “Lần này để tiểu đệ làm ngựa cho Tố Tố tú cưỡi!”.

Khấu Trọng kháng nghị: “Người thật biết tranh giành đấy!”.

Tố Tố đỏ mặt nói: “Thì ra hai tên đệ đệ này của ta hư đến vậy!”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cười nghiêng ngả, dáng vẻ đắc ý nhưng trên đầy vẻ thân thiết chân thành. Đến lúc này, ba người mới cảm nhận được niềm hân hoan của tự do tự tại. Tố Tố đang định lên tiếng, thì hai người đột nhiên dừng lại tất cả mọi động tác, đưa mắt nhìn về hướng Tây. Chỉ thấy có ba người đang lao đến phía họ như ba mũi tên, khoảng cách chỉ còn chưa đầy hai dặm.

Tố Tố giật thót mình nói: “Còn không mau chạy!”.

Khấu Trọng hít sâu vào một hơi nói: “Không kịp đâu!”.

Ba người kia không biết là thần thánh phương nào, trong nháy mắt đã chạy lên ngọn đồi nhỏ, dừng lại trước mặt ba người bọn Khấu Trọng, ôm quyền thi lễ, thái độ khách khí vô cùng.

Người đứng giữa là một đại hán áo xám tuổi chừng hai bảy hai tám, lưng đeo đơn quải, dáng vẻ uy vũ như không mất đi khí độ văn nhã, lưng hổ eo gấu, chỉ riêng ngoại hình cũng đủ khiến người ta phải chú ý rồi. Hai người còn lại một là hán tử lùn thấp nhưng cường tráng, tuổi chừng trên dưới bốn mươi và một trung niên nho sinh, dáng vẻ bất phàm, chỉ xem việc họ toàn lực chạy như bay tới đây mà vẫn thần định khí nhàn, là có thể biết cả ba đều là nhất lưu cao thủ.

Đại hán áo xám cười ha hả nói: “Cuối cùng cũng thể tìm được hai vị huynh đệ, thực khiến chúng ta mừng vui khôn tả, bản nhân Lưu Hắc Thát, là Kiều Ky tướng quân dưới cờ Hạ Vương”.

Tiếp đó lại giới thiệu nho sinh đứng bên trái: “Đây là Gia Cát Đức Uy tiền sinh, được giang hồ xưng tụng là Thiết Phiến Tử, là huynh đệ kết bái với Lưu mỗ”.

Gia Cát Đức Uy nhắc hữu thủ lên, một cây thiết phiến không biết từ đâu xuất hiện. Mở ra một tiếng đánh “Soạt”, khẽ phe phẩy nhẹ nhàng, thần thái tiêu sái vô cùng.

Lưu Hắc Thát lại chỉ tay vào đại hán lùn thấp nói: “Đồng thúc được người đời gọi là Môn Thần, song giản trong tay tề danh với Tần Thúc Bảo gần đây mới gia nhập quân Ngõa Cương, dũng mãnh vô địch”.

Vị “Môn Thần” này không ngờ lại khiêm nhượng nói: “Công tử đừng dát vàng lên mặt ta nữa. Bản nhân Thôi Đông, chỉ là một tên thủ hạ tầm thường của công tử mà thôi!”.

Khấu Trọng không hiểu gì hết, ngạc nhiên hỏi: “Hạ Vương là ai?”.

Lưu Hắc Thát nói: “Chẳng trách ba vị không biết! Chuyện chủ nhân Đâu Kiến Đức của chúng ta kiến lập Hạ Quốc còn chưa công cáo thiên hạ!”.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, giờ mới biết ba người này là thủ hạ của Đâu Kiến Đức. Lưu Hắc Thát đột nhiên nói: “Vị tiểu thư đây không biết có thể quay người lại chẳng, vì Lưu mỗ có một phần lễ kiến diện muốn tặng cho hai vị huynh đài đây, chỉ sợ sẽ làm tiểu thư bị kinh hãi.”

Từ Tử Lăng ngạc nhiên thốt: “Lễ kiến diện?”.

Tố Tố kinh hãi quay lưng lại. Lưu Hắc Thát ung dung mỉm cười, đưa tay ra hiệu. Môn Thần Thôi Đông liền cởi chiếc bao không biết đựng thứ gì ở bên hông xuống, thuận tay ném qua cho Khấu Trọng. Khấu Trọng hoang mang tiếp lấy, lập tức sắc mặt đại biến, ném bao vải lại cho Lưu Hắc Thát, kinh hãi nói: “Mẹ ơi! Đây là đầu của ai vậy?”.

Tố Tố thét lên một tiếng kinh hãi. Lưu Hắc Thát mỉm cười, thần thái trung dung cho tay vào bao vải, nắm tóc của đầu người lòi ra, giơ lên trước mặt hai gã: “Để Lưu mỗ giới thiệu, người này họ Trịnh tên Tông, ngoại hiệu Phi Vũ, nếu không phải y đã mất đầu nên không thể đi được, e rằng ba vị đã lọt vào trong tay của quân Ngõa Cương rồi”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn đầu người đầy máu me mà tim như muốn nhảy vọt ra ngoài, nhưng thấy thần sắc đối phương vẫn bình thường như không, vội cố áp chế nỗi sợ trong lòng. Chỉ nghe Khấu Trọng ho khan một tiếng nói: “Hắc! Lưu huynh làm ơn cất thứ này đi, tránh để tử tử của bọn ta bị kinh hãi”.

Lưu Hắc Thát không lộ vẻ gì, nhưng trên mặt Gia Cát Đức Uy và Thôi Đông đều lộ thần sắc giễu cợt, hiển nhiên là coi thường hai gã nhát gan nhỏ mặt.

Lưu Hắc Thát giao đầu người lại cho Thôi Đông nói: “Đem đầu lâu này treo lên một nơi bắt mắt, tiện thể hỏi thăm Từ Thế Tích một phen”.

Thôi Đông lập tức linh mệnh chạy đi. Lưu Hắc Thát thần sắc như thường, cung tay nói: “Hiện giờ hai vị huynh đài đã trở thành nhân vật cả thiên hạ muốn bắt được, không biết hai vị đã có dự định gì cho tương lai hay chưa?”.

Khấu Trọng đảo mắt nhìn Từ Tử Lăng một cái, ho khan nói: “Không hiểu số hai huynh đệ bọn ta thế nào mà ai ai cũng nghĩ chúng ta biết được hạ lạc của Dương Công Bảo Khố, kỳ thực...”.

Lưu Hắc Thát ngắt lời gã, tỏ vẻ không vui nói: “Lẽ nào Khấu huynh nghĩ Lưu mỗ cũng vì Dương Công Bảo Khố mà tìm đến các vị sao? Vậy thì huynh đã sai rồi, sai rồi!”.

Y ngưng lại giây lát rồi nói tiếp: “Chuyến này Lưu mỗ vâng mệnh Hạ Vương tới đây, trước là để tìm Trác đại long đầu thương nghị, khuyên y tiền phát chế nhân, sớm ngày trừ đi Lý Mật, chẳng ngờ đã đến chậm một bước, Trác phủ đã trở thành một đồng gạch vụn. Chúng tôi điều tra nhiều ngày mới biết được ba vị đã đại nạn không chết, còn làm cho cả thành Huỳnh Dương rối loạn từ trên xuống dưới, Lưu mỗ quả thật khâm phục vô cùng”.

Tố Tố vẫn chưa quay mặt lại, run giọng hỏi: “Đã mang cái đầu người đó đi chưa vậy?”.

Lưu Hắc Thát khiêm nhượng nói: “Tố Tố cô nương yên tâm, đầu người đã không ở đây nữa rồi!”

Tố Tố chậm chậm quay người lại, thần tình vẫn còn chưa hết sợ hãi. Lưu Hắc Thát nhìn thấy nàng hồn kinh chưa định, biểu tình đáng thương khiến người ta không thể không động lòng, nhất thời ngậm người không nói.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều không để ý đến biểu tình của y. Chỉ nghe Tố Tố nói: “Tiểu thư sớm đã được lão gia đưa đi rồi, còn có cả Đồ tổng quản hộ tổng, không biết Lưu tướng quân có nghe thấy tin tức của nàng hay không?”.

Lưu Hắc Thát nói: “Nếu đã có cao thủ như Đồ Thúc Phương bảo vệ Trác Kiều tiểu thư, có lẽ sẽ không có vấn đề gì. Lưu mỗ sẽ lập tức phái người đi thăm dò tin tức của họ”.

Tố Tố hân hoan nói: “Có câu nói này của công tử, Tố Tố yên tâm rồi!”.

Lưu Hắc Thát lại bị nụ cười như hoa xuân nở rộ của nàng làm ngây ngất, lần này thì Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng phát giác ra thần tình dị dạng của y, đều đưa mắt liếc nhìn.

Gia Cát Thành Đức ho khan một tiếng: “Nhị đệ, lần này nguy cơ tứ bề, chúng ta tốt nhất nên đến Dương Vũ trước, lúc đó vừa uống rượu vừa nói chuyện sẽ thoải mái hơn nhiều”.

Lưu Hắc Thát như người tỉnh mộng, thấy hai gã Khấu, Từ đang nhìn mình với ánh mắt kỳ quái, vội đỏ mặt lúng túng nói: “Đội Đồng thúc làm xong việc chúng ta sẽ lập tức khởi trình. Thực không dám giấu, tại hạ quả thực rất trân trọng tài năng của hai vị, đây là thời đại quân hùng cùng khởi nghĩa, kẻ có tài xung vương xung bá. Tại hạ thật sự thành tâm mời hai vị gia nhập nghĩa quân, tương lai sẽ cùng hưởng vinh hoa phú quý, nếu như có một chữ giả dối, Lưu Hắc Thát này sẽ không được chết toàn thân”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều có hảo cảm với gã cao thủ thanh niên tràn đầy khí khái anh hùng này, nhưng nhập bọn với y lại là một chuyện khác.

Khấu Trọng ho khan một tiếng: “Tôi cũng không dám dấu huynh, hiện giờ chúng tôi có chuyện quan trọng bên mình, chuyện gia nhập với quý quân, có thể để sau này mới nói được không?”.

Lưu Hắc Thát thoáng lộ thần sắc thất vọng, gượng cười nói: “Hy vọng hai vị đích thực có yếu sự bên mình, chứ không phải chỉ mượn có để cự tuyệt Lưu mỗ”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không ngờ y lại nói thẳng ra như thế, nhất thời cũng cảm thấy lúng túng. Tổ Tổ chen miệng vào nói: “Bọn họ thực không hề giấu diếm Lưu công tử, tiểu nữ có thể làm chứng”.

Lưu Hắc Thát cười ha hả nói: “Lời của cô nương, Lưu mỗ đương nhiên không dám hoài nghi, chỉ là không biết Lưu mỗ có thể giúp đỡ được gì trong chuyện này hay không?”.

Khấu Trọng cười cười nói: “Lưu huynh dường như rất nhàn rỗi. Nhưng thịnh tình này, chúng tôi xin được tâm lĩnh, chuyện này vô cùng vi diệu, liên quan tới thâm cừ đại hận giữa bọn ta và Vũ Văn Hóa Cập, vì vậy tuyệt đối không thể để người khác nhúng tay vào”.

Lưu Hắc Thát mỉm cười nói: “Thì ra chuyện giang hồ đồn đãi các vị nắm trong tay chúng cứ tạo phản của Lý phiệt và Vũ Văn phiệt quả nhiên là sự thật”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau. Nền nhớ rằng số người biết chuyện đó không quá vài người, rốt cuộc là ai đã để tin tức lọt ra ngoài? Khi Hương Ngọc Sơn tìm ra bọn gã, hai gã vẫn chưa để ý đến, cho đến tận lúc Lưu Hắc Thát nói ra, hai gã mới cảm thấy sợ hãi. Chỉ là một Dương Công Bảo Khố đã hại cho hai gã ngứa ngáy khắp người, hiện giờ thêm chuyện cuốn sổ đó nữa, những ngày an lạc của hai gã liệu có còn không? Chỉ riêng một mình Vũ Văn phiệt đã đủ để khiến hai gã đau đầu mà chết rồi.

Lúc này Thôi Đông đã quay lại, Lưu Hắc Thát không nói gì nữa, lập tức thúc giục mọi người lên đường. Bọn Khấu Trọng cũng biết không tiện lưu lại đây lâu, thêm vào đó lại rất có hảo cảm với Lưu Hắc Thát nên cũng đồng hành với gã, khởi hành tiến về phía Dương Vũ.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>